

титѣ Българи да влѣзатъ въ кочинитѣ . . . Тия слисано стояха, но заиграха по робскитѣ гърбове ятаганитѣ на Турцитѣ и клѣтитѣ Българи послушни като скотове, почнаха да се свиратъ въ кочинитѣ Ритницитѣ на звѣроветѣ Турци допълниха работата: селскитѣ първенци се валѣха въ мочура—едни връзъ другъ—валѣха се въ кочината, задушваха се, а Турцитѣ, извили назадъ ржцѣ, се смѣяха отъ все гърло . . .

И мухтарътъ търти изъ село — дигна си сиромашъта, прѣтършуваха се всички кжщя, грошъ по грошъ се събираше, за да се натъкми на кжща по лира не писана давнина, която злия Кючюкъ Сюлейманъ съ смѣхъ прибираше за „бучаамъ хакж ичунъ“¹⁾.

Тъкмо по това врѣме пристигна отъ града и попъ Цеко. И клѣтитѣ селени го заобиколиха, като Бога си, молѣха го, да си иде въ града. Но доста бѣше да чуе попъ Цеко, че първитѣ старци на Царевикъ сж въ ржцѣтъ на злия разбойникъ: не, не рачи праведния свещеникъ да бѣга! Прѣкръсти се той, на само, като истински христовъ проповѣдникъ, се опжти, озова се прѣдъ Кючюкъ Сюлейманъ, селямъ му даде, и падна му на молба,—нека да пусне старцитѣ: щото може селото ще даде!

— Папазъ ефенди! — рече му Кючюкъ Сюлейманъ, ти за другитѣ гайле не бери: я кажи, да чуемъ, — носишъ ли деветъ лири, що ти сакамъ?

— Аманъ джанъмъ бабаитъ! — рѣче му дѣдо попъ; дѣка у насъ, сюрмаси, толкова пари?

— Бърго прѣдъ нази!—крѣсна му Кючюкъ Сюлейманъ; — я ке те науча, имашъ ли пари!

Па слисаха се бѣднитѣ селяни: злодѣитѣ подбраха клѣтия свещеникъ и напуснаха селото . . .

Кждѣ го поведоха? И щѣха ли да се върнатъ? това никой не знаеше. Свити зачъкаха бѣднитѣ селяни въ страхъ и трепетъ.

Надвечеръ отърча изъ гората овчарче и заразправи . . . О, нека българската рѣчь се не мърси отъ

¹⁾ „Правото на ножа ми“.